

ОСОБИСТЕ ПРО НАДЗВИЧАЙНУ ОСОБИСТІТЬ – ОЛЕКСАНДРУ АНТОНІВНУ СЕРБЕНСЬКУ

Мирослава Рудик

*доцент кафедри теорії і практики журналістики
Львівського національного університету імені Івана Франка*

Моє знайомство з Олександрою Антонівною Сербенською спершу відбулось заочно. Про доктора наук, професора факультету журналістики часто розповідала покійна Ольга Федик, не приховуючи свого замилювання її постаттю. Тож у моїй уяві вималювався портрет поважної жінки, в міру строгої, класичної викладачки, неординарної особистості. Уже в студентські роки мала нагоду ближче приглянутися до Олександри Антонівни. Мене завжди зачаровувала її елегантність. Гарна зачіска, зі смаком підібраний одяг, намисто, поважна постава й завжди привітна усмішка. Оскільки я обрала спеціалізацію на кафедрі української преси, то пані професор не мала в мене лекцій. Але студентське середовище швидко розповсюджує інформацію, тому й на нашу кафедру доходили новини про заняття в Сербенської. Адже Олександра Антонівна кожну пару перетворювала на майстер-клас. Завжди приносила якісь мовні цікавинки, які спільно розглядала зі студентами. Пані професор уміла зацікавити своїм предметом, прищепити любов до рідної мови, виплекати те правильне розуміння української ідентичності. І ми навіть по-доброму заздрили вихованцям кафедри радіомовлення і телебачення й усе питали, що нового казала Сербенська, бо за тим і орієнтувались, як то тепер правильно сказати, написати чи наголошувати.

Моє ближче знайомство з Олександрою Антонівною відбулось уже в той час, коли я працювала над дисертацією про Володимира Здоровеґу. Мене зворушувало її щире захоплення моїм дослідженням. А скільки мудрих порад дала мені пані професор! Віднайшла цікаву книгу спогадів випускників 1975 року, де є чимало відомостей про Володимира Йосиповича. А скільки цікавого про життя факультету і його персоналій я дізналася саме від Олександри Антонівни. Вона для мене стала тим архівом пам'яті, доброзичливості й досвіду. Бо, розповідаючи про радянське минуле, ні до кого ніколи не мала осуду. Кожну ситуацію розбирала по-людськи. І скромно зізналася, що сьогодні молитися за тих очільників факультету, які вже відійшли у вічність.

Допомогла доброю порадою і при написанні монографії. Незважаючи на стан здоров'я, взялася читати текст. Ми детально обговорювали різноманітні моменти праці. Олександра Антонівна завжди орієнтувалась на І. Франка («Подивіться як то у Франка», – любила повторювати пані професор). А вже скільки унікальних спогадів мала нагоду почути з уст шанованої Олександри Антонівни.

Олександра Сербенська уміє мотивувати до праці й радіти не лише професійним успіхам. Пригадую, з яким піднесенням вона вітала мене, коли мого сина Миколу вперше надрукували у «Дзвоні»: «Пані Миросю, GRATULUЮ! У такому віці це великий успіх!».

Люблю Олександру Антонівну за її неквапливість, розсудливість, незбагненну життєву мудрість. Люблю наші розмови про життя. Іноді у вирі життєвих проблем огортає сум і розчарування, і тут, ніби випадково, зустрічаю Олександру Антонівну. У розміреній розмові промовляє до мого серця те, що, мабуть, хотів мені сказати Господь. Я дякую Богові за ті миті спілкування, що через них можу досягнути мудрість життя, тримати зв'язок між поколіннями, надихатися її прикладом, навчатися жити...

Дякую Олександрі Антонівні за добре слово і життєву мудрість. Хай Господь благословить Вас на многії літа!